TILL ROUND LAKE PÅ MIDSOMMARVAKA.

Till tings, till tings budkavlen går.
Jag Eder spår
Ett minne för livet — en handling på prosa.
I fädrens spår
Den gärning går,
Som samtid och framtid skall rosa.

Kom öster, kom väster i hundratal,
Från Siljans dal
Du mas och kulla i "akja",
Kom skåning och bleking
Och alla från 'köping'
Till Round Lakesstranden, den vackra.

Kom ättlingar alla från Sveas land.
Vid Round Lakes strand
Där knyts det fasta föreningsband.
Där bildas en vakt
Kring minnen och prakt,
Kring ädel kultur i vikingalandet.

För heliga minnen på fädrens strand,
För svenskmannagärning i Canadas land
Slut samman i broderlig sämja.
För vikingaätt
Det går helt lätt
Sitt språk, sin kultur att främja.

I gamla Sverige är allmän sed,
Du själv varit med,
Att samlas till midsommarvaka.
Du minnet har kvar,
Till Round Lake far,
Du kan ej det nöjet försaka.

Svenskar alla i Canadas land;
Jag lossade blott min tungas band,
Att önska er lycka på färden.
Ty midsommarvaka i Round Lake är
För envar och alla ett kärt besvär
Att skydda heliga minnen och dyrbara värden.

THEODORUS.

Ovanstående dikt var tydligen avsedd att uppläsas vid midsommartinget. Som den emellertid icke kom oss tillhanda i tid för att medtagas till den stora svenskfesten vid Round Lake, taga vi oss friheten att på detta sätt låta den komma inför allmänheten. — RED.

FUNDERINGAR HÄRS OCH TVÄRS.

Efter flera hundra års sökande och med förlust av sex a sjuhundra människoliv är nu nordpolen ej längre herre över människornas intensiva frammarsch på uppfinningarnas område.

Vem skall nu skörda högsta äran för att ha nått nordpolen? Skall det bli kapten Amundsen eller amerikanaren Richard Byrd. Som de nästan samtidigt passerade toppen av vår jord, så det blir väl ett tvistefrö.

Vad har vunnits genom de summor som ödslats bort och de människoliv, som gått förlorade i sökandet att nå nordpolen? Jag har min egen tanke därom och vill överlämna frågan till någon som besitter större kännedom om denna upptäckts betydelse för såjord så det blir väl ett tvistefrö.

* * *

Den tyska markens värde blev för något år sedan av amerikanare så ringaktat, att då de befunno sig på järnvägsresor i Tyskland plägade de bekläda vagnarna de åkte i med marksedlar. Sådant har också nyligen inträffat i Frankrike. Två amerikanare befunno sig nämligen på ett tåg från Cherbourg. Härunder togo de sig före att kläda hela kupéen samt sittbänkar och golv med pappersfranc. Hur den segrande franska nationen känner sig till mods efter en sådan visad ringaktning för landets pengar, är ju lättare tänkt än sagt. Det är inte heller otroligt, att amerikanarna företogo sig detta i en viss avsikt. De ville möjligtvis erinra om att Frankrike ej ännu börjat avbetala sin skuld till U. S. A. och likväl faller francen. Om det får fortgå så i en längre tid torde en allmän kris göra sig gällande. Antagligen får Onkel Sam börja arbeta ut en ny Dawesplan och söka finna ut, hur mycket Frankrike kan per år avbetala å sin skuld till U. S. A.

* * *

Efter några år blir väl vetenskapsmännen världen runt uppmärksammade på en ny folkras i Afrika. Det är nämligen så, att i den del av Afrika, där de större gorillorna har sin uppehållsort, har en större by av infödda blivit överfallen av en hel armé av stora gorillor som bortrövat en hel del kvinnor och byns befolkning är nu ur stånd att rädda dem. Skulle en avkomma från dessa kvinnor och gorillor uppstå, torde den bliva ett rikt studium för olika vetenskapsmän, i synnerhet så, om dessa kvinnor återerövras från gorillorna.

* * *

Ja, sådana äro mina funderingar och om de nu uppgå i bara fantasibilder, kan ju detta icke bliva till skada varken för Pelle eller för vår goda tidning och läsekretsen.

Pelle.

LITE SMÅTT Å GOTT.

På samma gång som jag vill uttrycka min tillfredsställelse med den nu 12-sidiga tidningen, vill jag också giva tidnngens läsare en påstötnng att skriva lite oftare i O. F., och på så sätt göra denna avdelning intressantare, än vad nu är fallet, t. ex. med små historier. Säkert har varje läsare några sådana från sin barndom eller uppväxttid, eller upplevelser som kunde vara intressanta.

Jag vill här berätta litet om ett original, Bergsante kallad. Hans egentliga namn var Anders Berg. Han bodde på ett litet torp i närheten av mitt hem. Hans följeslagerska genom livet hette Julia, eller Julla kallad. Stugan var liten, och barnen voro många, men sällan eller aldrig skulle man finna ett hem, där trevnad och harmoni tycktes råda, som hos Bergsante. Detta till trots, att det nog många gånger var svårt att skaffa mat och kläder till de många barnen. Aldrig hade vi barn så roligt någonstans, som hos Bergsantes, särskilt om Ante själv var hemma. Ty han berättade historier, sjöng och spelade fiol som ingen annan. Men det var icke endast vi barn som tyckte om Bergsante; det gjorde alla. Var det dans, så nog var det han som spelade, var det bazar, så var det Ante som var gammel-far i någon för tillfället gjord avbalkning av lokalen. Då fick man mot en extra avgift höra hans historier och då var det som han på sin fiol drog fram de allra gamlaste låtarna. Vid den tid, då jag var omkring 10 år gammal, uppträdde en resande musiker och gav konserter. På sina affischer utmanade denne ortens spelmän till tävling. Om det var någon som önskade tävla med honom fick denne själv uppsätta villkoren. det vill säga på vilket sätt man önskade spela. Vilket pris som utlovades, har jag glömt. Men på konsertkvällen framträdde Bergsante åtföljd av byns skollärare vilken i högtidliga ordalag meddelade publiken, att Anders Berg antagit utmaningen att tävla med nämnde musiker. Men som villkor för tävlingen var, att man skulle spela till vänster. Ifrågavarande artist sökte protestera men ingenting hjälpte. B. föredrog därefter några stycken på sin fiol. Artisten var fullständigt övertrumfad, ty han kunde inte taga en enda ton till vänster. Otvivelaktigt var detta. Bergsantes största dag, ty publiken förklarade enhälligt honom såsom pristagare. Men saken var den, att B. icke kunde spela annat än till vänster. Och så ville man ju gärna giva den något högmodiga musikern en minnesbeta.

Och så ett par småhistorier om Bergsantes enastående förmåga att försvara sig i såväl skämt som allvar. B. och hans Julla hade aldrig genomgått vigseln och därför fingo de ofta påstötning av församlingens pastor. En kall vinterdag då denne var ute i något ärende mötte han B. på vägen. Pastorn stannade sin häst och gav Bergsante ett tecken till att göra detsamma. Efter att ha utbytt några ord om väder och vind sade pastorn: "Jag tycker att det är på tid att Berg låter viga sig nu". "Ja, ja, snälla pastorn, då tycker ja mä, men si Julla är inte här nu å så ä de så kallt." Så var Bergsantes ironiska svar. En annan gång då B. högg timmer i skogen kom inspektoren till platsen där B. arbetade. Härunder sparkade han till en i närheten stående stubbe, förklarande att "den där stubben är alldeles för lång, ni måste hugga den kortare." Utan att blinka svarade B.: "Ja, ja, snälla inspektoren, men si den där stubben han ä inte färdig ännu han."

Torpar-Kalle.

I ÅSYN AV ÅSIKTER.

I andanom en åskådning av några åsikter, som röra sig i minne och framtid, och då för det första om g a l n a åsikter.

En katolsk präst sade en gång sin åsikt, att inga protestantiska präster tillhöra kyrkan — "the church". Och en sektpredikant har sagt, att 90 procent av alla präster böra gå till dödsrikets pinorum, emedan de predika alla människor dit i stället för himmel. Och så hava flera uattalat sin gemensamma åsikt, att alla som komma i pinorummets plågor skola förintas, så att endast deras gärningars frukter skola synas kvar. Och mången har åsikten, att i framtiden försvinner både det eviga livets lycksalighet och dödsrikets olycksalighet.

Och med hänsyn till livets besvärligheter på jorden den åsikten: "What is the use to work, if you don't have to?" och likaledes: "I will not wear out my brains by thinking". Och ganska många ha till sin åsikt, att man borde konfiskera en del kapitalisters egendom och lägga den i händerna på andra sådana, så som bryggeri-magnaterna, och "blindpigs", och "monshiners" m. fl.

Och med hänsyn till hemvisten på jorden, så hysa somliga den åsikten, att man bör välja i söderns låga, heta och tryckande trakter, såsom Florida, Arkansas och Texas, eller andra sådana trakter. Eller också på de heta höjderna i Arizona och New-Mexiko och flera sådana platser. Och en person i Regina sade en gång, som sin åsikt, att Shaunavon-trakten, Sask. blir det gröda endast vart hundrade år, vilken åsikt var just hundrafaldigt "galen."

Men det är är nu tid på att vi försöka komma i åsyn av några k l o k a o c h g o d a åsikter; emedan även sådana finnas och kunna vara till nytta, om vi därtill bruka dem.

En mycket klok och sannfärdig åsikt är, att det finnes flera geografiska områden, vilka äro ansenliga till utrymme och hava goda förmåner åt människor, som fara efter lycka och trevnad på jorden. Och bland sådana områden är ett omkring Swift Current i Saskatchewan i vårt härliga nordland, Canada. Och en klok åsikt är då, att S. C. måste bliva en ansenlig stad med sina förutsättningar för skönt och centralt läge för "wholesale" handel och för en järnvägscentra av stor betydelse.

Och det är ingen skamlig åsikt, att då det goda landet å 100 mils radiokrets blir väl nog befolkat, så giver nog det landet genom blotta jordbruket näring åt minst en million människor, för att nu icke nämna, vad industri och annat, som framtiden har i sitt sköte uti sådant landområde. Är det då icke vist att säga och visst o. säkert att sådana få stå med skammen, vilka peka finger åt denna landsdel liksom de få, vika för en 55 år sedan pekade finger med förakt åt Lindsborgstrakterna i Kansas och Bethfage nejderna i Nebraska? Utan tvivel. De få se, huru fatal deras misskännedom varit.

Inför framtidsåsikter låt oss säga, att om vi gå till sydöstra hörnet av nämnda landsdel till Assinniboia och sedan resa därifrån åt nordväst tills vi nå Swift Current, så få vi se det vackraste och fruktbaraste land, som kan tänkas och finnes. Och en god åsikt härvidlag är den, att i den goda Assinniboiatrakten borde vara minst 10 gånger flera svenskar, än det där äro! Men det är en säker åsikt att ingå svenskar kunna köpa land ifrån Assinniboia trakten till S. C., emedan franska katoliker äro bosatta på de bördiga trakterna och de äro införlivade med en hög lärdomsanstalt i Gravelbourg . Och sedan närmare S. C. kommer en doukobor-koloni å en 20 kvadratmils område av oöverträffligt jordbruksland, men ej numera passande för det mera individuellt anlagda svenska folket, emedan doukoborerna sammanbyggt sina boningshus med ladugårdarne och dessutom bosätta sig i byar med från 15 till 30 familjer i varje by.

En uppmuntrande åsikt är dock, att land är tillgängligt från S. C. åt sydväst till Climax å 100 mils sträcka. Och omkring Climax är oklanderligt land, om än något för högt vid Manitobagränsen för tillräckligt regnfall. eMn omkring Shaunavon å en 50 mils kvadrat, där växer mycken säd varje år, och av den allra bästa kvalitet. Och sammanlunda vid Gull Lake och Webb, varest rätt präirieland har köpts av skoldepartementet för 61 dollars per acre. Men det är i synnerhet vid Shaunavon, som vi borde ha ett tusendetal svenska familjer, som är en av de allra bästa åsikterna.

Och gå vi vidare åt nordväst från S. C. till Empressstaden och åt nord öst till Riverhurst, så finna vi en sträcka å 180 mils längd och 100 mils bredd med land, som är mycket bördigt emellan de nämnda framtidsstäderna, som hava förutsättningar till att bliva större än Moose Jaw och Saskatchewans huvudstad Regina. Och i trakterna emellan de städerna — belägna vid den vattenrika Saskatchewan River — kan nog köpas land billigt, om man vill göra sig mödan att utrota det ogräs som dåliga lantbrukare låtit växa. Icke är det en oresonlig åsikt, att ett tiotusental svenska familjer nedsloge sina bopålar i de trakterna, dels som lantbrukare, och dels i de förmånliga storstäderna, bland vilka ju S. C. blir den största, en 50 år härefter med innevånareantal av minst 50,000, bland vilka borde vara minst 10 procent av svenskar. Och huru välmående allt det folket skulle bliva. Det är ju svårt att med noggrann klarhet beskriva. Men att stor tacksamhet skule förspörjas, det är nog en av de allra klaraste åsikterna.

Vördsamt
K. J. Bring.

ALLA ÄRO NYTTIGA.

"It takes all kinds of people to make a world", säger ett gammalt engelskt ordspråk. På svenska skulle det heta "Världen består av alla slags folk."

Detta är en sanning, som allt för många av oss icke lärt sig att inse. Var och en av oss har sin uppgift att fylla här i världen och vi ha alla rätt att hysa våra egna åsikter och uttala desamma.

Och det är väl att så är, ty om till exempel alla skulle ha samma smak och slå sig på samma yrke, komme det att bli ett evinnerligt elände här i världen: Om till exempel alla människor skulle ge sig till att bli skomakare, komme människosläktet att svälta ihjäl; och om allesamman sloge sig på jordbruk, blev man utan kläder, husrum, maskiner och kommunikationsmedel.

På tal om tycke och smak, kommer gammern i håg ett tillfälle, då han var bortbjuden på kalas och denna fråga under samtalets gång kom på tapeten. Sedan vi väl kommit riktigt underfund med att det var bra att ha skilda meningar, sade en gammal stabil hårdvallsgubbe:

— Det är då för väl att inte allesamman ha samma smak, ty i så fall skulle alla karlar vilja ha min käring.

Därpå svarade en annan i sällskapet, som för resten var en riktigt stor filur: — Nej, du om allesammans hade samma smak skulle ingen man vilja ha henne.

Och detta torde vara så gott bevis som något annat på det faktum, att hos ett hundra personer finner man hundra olika sänkesätt. Vi kunna visserligen enas i vissa stycken, men det är alltid något som skiljer oss åt.

* * *

Om vi t. ex. betrakta nykterhetsverksamheten, finna vi där samma sakförhållande. När goodtemplarna i Sverige först höjde sin fana dröjde det icke länge förrän den fick anslutning inom folkets bredare lager. Storfolket däremot gjorde narr av "nykterhetsfantasterna" och relegerade dessa till glömskans djup. En man som så kunde glömma sin ställning i samhället, att han anslöte sig till de föraktade nykteristerna, kunde naturligtvis aldrig mera tolereras i "hyggligt" sällskap.

Goodtemplarna voro visst icke glada över denna smälek, och de ansågo översittarne såsom ena riktiga samhällsfiender, men kanske dock att just denna förföljelse, om jag får kalla den sådan, bidrog till att lägga mera allvar i nykterhetsarbetet och giva rörelsen en stadga, som den måhända kommit att sakna, om man ifrån början haft allt för stor framgång. Ett är visst, nämligen att nykterhetsrörelsen, trots det motstånd dess förkämpar fått röna, haft en enastående framgång, och numera är det en heder att vara goodtemplare eller medlem av en nykterhetsförening.

Goodtemplarne ville genast i början införa totalt rusdrycksförbud och de ansågo var och en av dem som satte sig emot detta såsom människofiender och visst icke såsom kristna människor. De som tillhörde den gamla stammen tyckte däremot att goodtemplarne voro samhällsomstörtare och samhällsvådliga. Och så började kampen mellan dessa ytterlighetsgrupper. Så småningom lärde man sig att ta skeden i vacker hand, o. begära reformer, som voro inom räckhåll. Och de store och högt uppsatte i landet, de som hånat "fantasterna", började gradvis inse att något var på tok — och följden var att man steg för steg började att inskränka rusdryckshanteringen. Och i dag står Sverige kanhända främst i fråga om praktisk, beståndande nykterhetslagstiftning.

I Amerika har nykterhetsrörelsen aldrig ringaktats i sådan utsträckning som hemma i vårt fädernesland. Här är folket mera impulsivt och benäget att slå över till ytterligheter i en eller annan riktning, och följden är att man kunnat införa totalt rusdrycksförbud. Men dessa reformer ha kommit för lätt att bliva beståndande i längden, och under den tid de bestått ha de existerat mera till namnet än till gagnet.

* * *

Även på det politiska området finner man ytterlighetsmänniskor, vilka anse olika tänkande för själva mörksens furstar. Det är helt naturligt att de som draga den största nyttan av den nu beståndande samhällsordningen skola vara helt belåtna med att ha det såsom det nu är. Ej heller får man undra på att de som nu sola sig i de väldiga trustmagnaternas gunst och av dessa anförtrotts högt avlönade sysslor, skola kämpa för sina mägtares intressen, och utropa reformivrare såsom samhällets argaste fiender, anarkister, samt mycket annat som efter vanligt folkbegrepp låter mindre vackert.

Å andra sidan ha vi de argaste liberaler eller radikaler, som vi för arguments skull kunna kalla socialister. Dessa äro fullt övertygade att deras åskådning är riktig, och att en fredlig ekonomisk omstörtning borde äga rum, ju förr desto bättre. De anse storgubbarne eller arbetsgivarne för ena riktiga blodsugare eller tyranner.

Nu är faktum det, att om det socialistiska programmet i dag kunde genomföras genom en enda handvändning, skulle den sista villan bliva värre än den första; ty ingen vore beredd på att taga ett sådant steg.

Men socialisterna fortfara med sin agitation, värva allt flere och flere anhängare, och så bliva de som makten hava tvungna att taga ett steg i den rätta riktningen, för att för tillfället lugna det upproriska folket. Och till och med den värste och mest förstockade konservativ måste litet i sänder erkänna att det är något på tok.

Och följden bliver en reform här och en annan där, en progressiv omreglering av vår samhällsordning som kommer att göra den beståndande, i stället för en ögonblicklig omvälvning, som komme att ställa till en sådan oreda, att folket komme att föredraga det gamla förtrycket och anropa de gamla herrarna om hjälp, för att komma ifrån villervallan. Och man kan vara viss på att herrarna vid ett sådant tillfälle ej blott skulle taga igen sin gamla makt, utan även tillskansa sig nya fördelar till på köpet.

Detta bör emellertid ej avskräcka någon från att deltaga i reformarbetet, ty ju flera som ansluta sig till den rörelse, som har till uppgift att avskaffa orättvisa, desto fortare kan man vänta framgång i arbetet.

* * *

Detta är intet politiskt käseri, utan endast ett försök att visa, hur viktigt det är för oss mäniskor att hysa olika meningar. De gamle stockkonservative tjänstgöra som broms på reformrörelsen, så att denna ej kommer att gå för fort; men om alla människor skulle godkänna deras åsikter, bleve folket försoffat. De radikale däremot, äro jordens salt, de som göra livet värt att leva, som ingiva människosläktet hopp om bättre tider. Låtom oss bryta lans under kampen och var och en kämpa för sina åsikter; men låtom oss ej glömma att våra motståndare även ha sin mission att fylla.

Och såsom ytterligare ett bevis för denna min åsikt vill jag anföra följande replik mellan Gustaf II Adolf och Axel Oxenstierna: Gustaf Adolf sade: "Om icke min hetta upptinat din köld, skulle du för länge sedan ha frusit till is." Varpå Axel Oxenstierna svarade: "Om icke min köld avkylt eders majestäts hetta, skulle ers majestät för länge sedan hava brunnit upp."

Och nu hoppas jag att läsekretsen vid studerande av detta varken fryser till is eller brinner upp, utan sätter tankemaskineriet i gång.

Hårdvallsgubbe.

Rödbetor i piquant sås. Skär kokta rödbetor i tärningar och uppvärm dem på nytt i följande sås: Man smälter en matsked smör i en såspanna, tillsätt en matsked mjöl vilket brynes över elden, sedan tillsättes tre fjärdels kopp vatten och en halv kopp grädde. Kokas tills jämn och kryddas med tilsats av 1 tesked socker, en halv tesked salt, litet peppar och 2 matskedar ättika.

Till tings.

För S. C. T. av J. A. H—d.

Midsommartid och alla blommors tid,
då ljusa drömmar föds vid ängsörtsdoften,
stäm oss till möte nu i fager lid,
oss som ha flytt en stund från kvava loften.

Midsommartid, alla blommors tid har kommit. Åter och åter kommer den till människan, synnerligast till oss nordbor, som en fest, som en förnyare, som det eviga hoppet, som alltid vänder tillbaka. Hur ha vi icke under köldens och vintermörkrets dagar längtat efter ljuset och midsommarhögtiden. Och vid dennes inträde känner man sig som en ny människa. Man tycker sig njuta av livet som aldrig annars. Stadsbon längtar ut från städerna till naturens sköte för att insuga en del av den i träden och växterna inneboende livskraften, en kraft som ger sig tillkänna savens stigande, gröna ängar och en i färger mångskiftande flora.

Sådana voro de tankar och känslor, som trängde sig inpå mig, då jag efter skyndsamma förberedelser och en längre tids ansträngande arbete på midsommarkvällen armbågade mig fram nedåt Main Street i syfte att nå C. P. R.:s järnvägsstation för att därifrån resa vidare till Midsommartinget vid Round Lake.

Vi vända ryggen åt det pulserande storstadslivet. Vår längtan är att få lämna staden, om blott för några få dagar. Få vi komma i renare atmosfär, där luften icke är förpestad; få komma bort från larmet, jäktandet, för att ute på landet få fylla våra lungor och bröst med skog- och sjöluft.

Det kändes behagligt att få utbyta den mången gång hårda stolen på redaktionsrummet mot en mjuk soffa i järnvägskupéen. Tåget sätter sig i rörelse och snart ha vi lämnat Winnipeg bakom oss.

Men tillåt mig presentera mitt ressällskap. Vid min sida sitter min bättre hälvt och mitt emot oss allas vår ärevördige "pappa" Holmgren samt den godmodige och gladlynte musikläraren herr Norrhagen. Något längre fram sitta pastor Ringenhjelm från Kelliher samt direktör Albert Hermanson — alla män som äro mångbeprövade och hava nått livets middagssol, män, vilka äro redo att kämpa livets hårda kamp, men även äro glada att få vara med och bygga upp det unga Canada och få slå ett slag för svenskheten i detta vårt adoptivland.

Tåget ilar framåt, men som det är sena natten gives icke tillfälle att iakttaga något av det landskap, vi resa igenom. Således ingenting annat att göra, än att låta konversationen fortskrida i de spår, som mina reskamrater fört den in på. Om en stund vaknar emellertid herr Norrhagens filantropiska känslor och då "the newsboy" närmar sig oss bjuder han med tvättäkta mecenatsmin på "ice cream". Så snart han försett oss med sötsakerna ämnar han naturligtvis betala desamma med klingande mynt, men upptäcker då till sin fasa, att han rest ifrån sin portmonnä. Det eljest glada anletet mulnar och de ord, som nu undslippa musikantens läppar, äro föga passande för tryck. Nu, som nästan alltid, fick tidningsmannen träda emellan, och så var den saken uppklarad. Upptäckten försatte emellertid herr Norrhagen i den sinnesstämning, som är nödvändig för en musikant, då han på ett rätt sätt skall spela Chopins sorgmarsch.

Ankomna till Brandon — the Wheat City — börja vi spana efter prof. C. H. Lager, till vilken vi tidigare på dagen avsänt telegram med begäran om tillfälle att få konferera med angående vissa angelägenheter. Då vi emellertid icke sågo så mycket som en skymt av professorn, uppsökte sällskapet ett hotell för att där taga en "tupplur" till dess att ett annat tåg skulle föra oss vidare till destinationsorten. Hotellet var trevligt och och snyggt, men så kostade det också $2.50 per person för fyra timmars sömn och frukost. I jämförelse med priserna i Winnipeg var det hutlöst, tyckte jag, och däri instämde naturligtvis herr Norrhagen.

I arla morgonstund anträddes resan till Stockholm. Landskapet i västra Manitoba är något enformigt och liknar i det stora hela de distrikt, som omgiva Winnipeg. För att fördriva tiden föreslår en av sällskapet "en stilla priffe". Sagt och gjort. När man om någon timme eller så upphör med tidsfördrivet, visar det sig att Norrhagen fortfarande anfäktas av otur. Han står på minus 48.

Vi passerar det ena stationssamhället efter det andra. För den, som företagit resor genom västra Canada, kan dessa stationssamhällen icke förete något annat än en jämmerlig enformighet vad byggnadsstil beträffar. Överallt ser man vanprydande de nästan fyrkantiga boningshus och affärsbyggnader placerade huller om buller utan minsta hänsyn på smak eller form för det hela. En viss primitiv prägel vilar över dessa samhällen med omålade byggnader och ofta fallfärdiga ruckel. Detta får dock förbises då vi besinna, att de äro nybyggaresamhällen, där man utan tanke på passande byggnadsstil eller utan tillstymmelse till skönhetsintresse så fort som möjligt spikat ihop väggar och tak över huvudet. Byggnadsverksamheten på landet följer emellertid riktlinjer och betjänar sig av former, som för länge sedan utmönstrats av fackmännen och vilka långt ifrån kunna erkännas såsom något sannt uttryck för vår kultur. Detta är ett missförhållande som man från och med nu borde söka gottgöra. Ett levande uppslag till något bättre borde givas i form av byggmästarekurser, särskilt avsedda för de på landsbygden verkande fackmännen. Det är lantbyggmästarna man måste söka nå. Deras intresse för kunskap om ett både estetiskt och tekniskt tidsenligt byggnadssätt borde väckas, och varje landsända borde taga sig an denna sak. Med hjälp av skickliga fackmän skulle man få fram en typ av byggnader som motsvara de olika orternas egna traditioner och bostadsvanor, samt giva landskapet en i viss mån karaktäristisk prägel. Ett antal större och mindre kommuner inom ett visst område borde kunna enas om att anställa en kvalificerad kraft för denna sak. Vilka möjligheter som därigenom skulle öppnas för ett förskönande av våra stationssamhällen är lätt att inse.

Gränslinjen mellan Manitoba och Saskatchewan har passerats och vi närma oss Qu'Appelle-dalen. Här börjar ögat tjusas av ett vackert, nästan groteskt naturscenerі med djärva kulformationer, milsvida vyer och skiftande utsikt över dalar, åkrar, ängar och slingrande små floder. Skogen omgiver allt och har även sina förändringar. Lövskogarna äro omsom glada och dystra. Den stolta eken, den bävande aspen och den sorgsna pilen hava sin behaglighet. Själva de nakna sandkullarna hänga icke förgäves över djupen och de giva en slags prydnad åt denna blandning. Här finnes tillräckligt många skönhetsvärden för att landskapet skall vara väl värt att till fullo bliva känt och uppskattat av landets turister.

Tidvis skymtar solen fram mellan hastigt varandra jagande moln. En av sällskapet påstår tvärsäkert, att vi inom kort skola få regn. Och riktigt nog, inom några minuter fuktas kupéens fönsterrutor av de första regndropparna. En beklämmande känsla smög sig inpå oss. Skulle dagen på grund av regn bliva ett fiasko? Men nej, snabbt jagade molnen vidare och solen börjar åter visa sig. Framkommen till Esterhazy ser man knappast något spår av nederbörden.

Vid nämnda station göres uppehåll i tjugo minuter för att giva passagerarna tillfälle att få något till livs. Som emellertid vårt sällskap inom en kort stund skulle vara framme vid destinationsorten, ansågs det vara överflödigt att "kinesa" i Esterhazy. "All aboard" och vi befinna oss på den sista etappen under resan till Stockholm.

Vid framkomsten dit spanade vi förgäves efter kända anleten eller någon som skulle föra oss vidare till Round Lake. Stationssamhället var så gott som totalt övergivet, och under en flyktig tur genom ortens gator kunde man här och var se anslag uppsatta på dörrar och i butiksfönster som tillkännagåvo att affären var stängd för dagen på grund av "the Big Swedish Pic-nic". Allas vår Hermanson snokade i alla fall reda på ett matställe och dit hastade vi allesamman för att tillfredställa en ganska kännbar hunger. Här lyckades det också att per telefon komma i förbindelse med kommittérade vid Round Lake. Enligt vad herr Gust. Pearson då omtalade, hade någon sorts missförståelse uppstått angående skjuts från stationen till samlingsplatsen vid sjön. Men den saken ordnades snart.

Under det att vi i allsköns ro sutto omkring middagsbordet å Stockholms hotell och sökte med mer eller mindre obesvärad min skära sönder en kall stek som antagligen tagits från bogen av något förhistoriskt djur, kommer en provinspolis inrusandes i rummet. Till att börja med lade vi icke någon vikt vid detta besök, men då lagens upprätthållare började snoka omkring i lådor och garderober, förstodo vi att en razzia pågick. Vad som föranlett den påpasslige polismannen att intränga i byggnaden under vår vistelse där, är för mig ännu en gåta. Visserligen se ju herrar Hermanson, Holmgren och Norhagen ganska välmående ut, och möjligt är att polismannen med sitt falköga observerat detta, och att han därigenom leddes till den slutsatsen, att nämnda herrars korpulens var resultat av en osläcklig törst, som man nu naturligtvis skulle söka tillfredsställa även om det inte skedde så fullt lagenligt. Ja, skenet bedrar heter det, och så var fallet även nu. Om lagens väktare vetat, att i detta sällskap befann sig en prästman, tre ivriga goodtemplare och två andra absolutister, torde han ha uppskjutit besöket till en annan gång. Sedan han emellertid rannsakat såväl garderober, lådor, hyllor och skafferier som husvärdens och hans hustrus hjärtan, samt kastat en flyktig granskande blick på vårt sällskap drog han sig tillbaka utan att den gången åtminstone ha funnit något "månskensvatten."

Den förhistoriska segslitna steken betalades med den värda summan av femtio cents — hotellägare på landet veta sannerligen hur att skinna en stackars stadsbo — och så stuvade vi in oss i en extra fin McLaughlin som förde oss utför och uppför backar, ned i dalar och upp på höjder och slutligen stannade vid Round Lakes underbart vackra stränder. Här vajade den blå-gula flaggan tillsammans med den engelska och hundratals personer hade redan anlänt för att deltaga i midsommartinget. Men mera härom i nästa nummer.

(Forts.)

Allvarsord.

En obesvarad fråga.

I ett sällskap, där gästerna utgjordes av äldre allvarliga affärsmän framställde någon frågan:

— Vad skulle ni göra, om ni hade endast en enda månad kvar att leva?

Frågan hade icke något religiöst inslag. Den gällde endast vad de närvarande helst skulle vilja använda den korta respittiden till, jordiskt sett. Vilken önskan de helst skulle vilja se uppfylld.

De första svaren gingo ut, på, att man naturligtvis skulle fortsätta att leva som vanligt, men vid närmare eftertanke fann man att problemet icke var så lätt att lösa. Arbetet betydde så litet inför den annalkande döden.

Några trodde att de skulle ha lust att roa sig — för första gången i sitt liv.

Det kom en underlig stämning över sällskapet. Det gick plötsligt upp för dessa män, att det enda de egentligen fått ut ur livet var det arbete, som fyllde deras dagar och som alltjämt skulle komma att fylla dem. Men om den här månaden var den sista, måste den naturligtvis användas till att verkligen njuta av livet.

På vad sätt? De voro alltför intelligenta människor för att tro, att de skulle kunna göra sin sista månad lycklig genom att äta och dricka, jazza eller spela kort.

Skulle de läsa de goda böcker, som de alltid drömt om att en gång läsa men aldrig hunnit med? Nej, goda böcker läser man för att lära sig leva, och deras tid var ju ute. Nå den lättare litteraturen då? Nej, den läser man för att slå ihjäl tiden, och den här månaden skulle slå ihjäl sig själv.

Resor? föreslog någon. De flesta av de närvarande kände ganska väl till världen från sina affärsresor, men de hade icke sett mycket av den skönhet världen inrymmer. De hade icke besökt konstsamlingarna, kyrkorna, de gamla slotten. De kände till gatulivet, hotellen och i någon mån även de stora förlustelselokalerna i världsstäderna. Men de hade icke hunnit med allt det andra de stora mästarnas arbeten i sten, färger och brons. Där fanns också musikens mästerverk framförda av stora konstnärer. Teatern!

Och dock — skulle väl detta kunna ge lycka åt livets sista månad?

Det visade sig att ingen av dessa kloka livserfarna män, visste huru de skulle använda den månad som skulle bli deras sista på jorden!

Problemet är i själva verket olösligt. I samma ögonblick vi få uppbrottsorder från livet omvärderas alla värden — —

Frågan tjänar dock att övertänkas. Om icke annat så lär den oss, att det mesta av det som vi så lidelsefullt eftersträva icke är av så stor betydelse som vi tro.

VART DET TOG VÄGEN.

Matmodern: "Har Lena sopat under mattan?"

Lena: "Ja, frun! Jag sopar allt under mattan."

I närvaro av representanter för 50 nationer samt tusentals människor blev den av schweiziska regeringen till Internationella arbetarorganisationen skänkta byggnaden i Geneve invigd den 6 ds.

ALLT PÅ TOK.

Modern: "Varför gråter du, min älskling?"

Betty: "Nils vill inte leka med mig".

Modern: "Varför vill Nils inte leka med dig?"

Betty: "Därför att jag gråter."

Vi anmoda alla prenumeranter, som häfta i skuld för tidningen och som ej förnyat prenumerationen för 1926, att godhetsfullt göra det NU. Använd nedan stående kupong.

Utgivare av
Svenska Canada-Tidningen,
Winnipeg, Man.

.... 19.......

Härmed inneslutes $.................. för .... års prenumeration
för SVENSKA CANADA-TIDNINGEN — Jag är { ny pren. .... / gammal pren. .... }

PRENUMERATIONS-PRIS:
Ett år i förskott 2.00
Ett halvt år i förskott $1.50
4 månader i förskott $1.00
Sverige ett år med porto $3.00

Mitt namn ....

Postkontor ....

.... Provins ....